

Pasaulinės fantastikos Aukso fondas

Elizabeth A. Lynn

SARDONIKSO TINKLAS

ANTRA KNYGA

Knygute.lt

Elizabeth A. Lynn
SARDONIKSO TINKLAS,
ANTRA KNYGA
Mokslinis fantastinis romanas

Po kiek laiko į Čabadą atsikraustė grupė investuotojų. Jie ėmė žvalgyti planetą, tyrinėti ir kasinėti. Netrukus aptiko milžiniškas aukso bei sidabro gyslas. Sugalvojo, kaip veisti nuožmiuosius keritus -dėl jų neįtikėtina gražaus kailio. O nusikaltėlius pavertė vergais, kuriuos "maitino" dorazino porcijomis, kad šie nepradėtų maištauti...

Iš anglų kalbos vertė
ANITA KAPOČIŪTĖ

Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"

346 tomas. Serija įkurta 1990m.

Elizabeth A. Lynn - SARDONYX NET

New York, Berkley books, 1982

Copyright © by Elizabeth A. Lynn, 1981

Cover art copyright © by Robert T. McCall, 1990

Vertimas į lietuvių kalbą leidykla "Eridanas", 2005

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2011

TRYLIKTAS SKYRIUS

Kambaryje viešpatavo tamsa. Rani buvo užtraukusi ant langų sunkias užuolaidas; Deinas nežinojo kodėl. Dabar ji miegojo susirangiusi į kamuoliuką jam prie šono, jos galva ilsėjosi ant pagalvės. Palaidi plaukai draikėsi ant veido, užklojo krūtis; šiek tiek pračiaupusi lūpas, kambario šešėliuose ji atrodė tarytum miegan-tis vaikas. Deinas pasilenkė prie moters. Jos akių vokai virpčiojo, bet neprasivėrė: Rani sapnavo. Deiniui knietėjo sužinoti, kokie sapnai ją lanko. Jis pasiražė; nepaisant kūne užsiliku-sių prisiminimų apie patirtą malonumą, jautėsi liūdnas. Jau tris dienas iš eilės Rani kvietėsi jį į lovą. Mylėtis buvo gera, nuostabu, juos abu degino ta pati aistra, ir vis dėlto netgi tada, kai šypsodavosi Deiniui, kai tardavo jo vardą, moters žvilgsnio gilumoje jis jautė esant kažkokį kitą žmogų, kitą veidą. Kieno - šito Deinas nežinojo.

Galbūt kokio nors ankstesnio meilužio? - svarstė jis. Zedo? Ši mintis jį išgąsdino. Gal kokį penkiasdešimtą kartą per tris dienas jis gyvai įsivaizdavo, kaip Zedas staiga įžengia į kambarį ir užklumpa juodu lovoje. " *Aš ne vi-*

sada galiu jį suvaldyti ”, - andai perspėjo jį Rani. Nuo tokio regėjimo jam net kapšelis susitraukė. Deinas pasikėlė remdamasis alkūne. Rani prasimerkė. Nusišypsojo ir pasiraivė lyg katė.

- Hmmm?

Jis paglostė plokščią meilužės pilvą. Jos oda buvo glotni lyg šilkas.

- Rani-ka, man reikėtų eiti.

- Kodėl? - ištarė ji. Staiga kilstelėjusi abiem rankomis apsviję Deino kaklą ir prisitraukė jį artyn. - Nuobodu?

Jis gėrė į save moters kvapą.

- Ne, - ištarė kažkur jai į kaklą. - O, ne.

Ji paleido Deina.

- Tuomet kas?

Rani glamonėjo jį viena ranka. Vyriškis sugavo jos pirštus.

- Rani-ka, liaukis.

- Kodėl?

- Todėl, kad man tikrai reikėtų jau eiti.

Ji atsisėdo. Plaukai pasklido ant pečių.

- Ką tokio svarbaus privalai nuveikti, kad taip skubi?

Jis atsakė:

- Po Aukciono praėjo jau dvi dienos. Argi nebentori, kad surasčiau Lorasą U-Eleną?

- Ne, - atsakė ji ir tuo pačiu iškvėpimu pasitaisė: - Taip, taip. Turbūt taip.

Deinui ir vėl pasirodė, kad Rani žiūri kiaurai jį į tą kitą veidą. Pasijuto suniuręs ir nusivylęs tarsi vaikas, taip ir negavęs pažadėto skanumyno. Jis troško papurtyti moterį ir išrėkti: - Juk tu manęs nemyli, o mano kūnas niekuo neypatingas. Tad kam visa tai?

Kita vertus, ir jo motyvai nebuvo patys tyriausi.

Jis žvelgė į šeimininkę, matė, kokia ji graži.

- Galvojau štai, kaip visa tai keista, - vėl prašneko Deinas, vilkindamas laiką.

Moteris nusijuokė ir staiga pasikėlė. Krūtys nukaro. Jos speneliai buvo nedidukai, rausvai rudi - speneliai moters, niekada nežindžiusios kūdikio. Ji pasilenkė ir greitai pakštelėjo Deinui į lūpas.

- Eik jau, jeigu eini.

Kol Rani nespėjo persigalvoti, vyrukas išsiritu iš lovos ir apsirengė.

- Tau prireiks kreditinio disko, - tarė ji, kai Deinas jau pasuko prie durų.

Pasijutęs mažumėlę kvailokai, jis grįžo prie

lovos. Rani atidarė spintelę, įtaisytą lovos galvūgalyje, išėmė diską ir padavė jam. Deinas jį paėmė, juto, kaip suspurdėjo širdis.

- Atrodai toks laimingas, - mažliai ištarė ji, kai vyrukas vėl susiruošė eiti iš kambario.

Deino sprando plaukeliai taip ir pasistojo pietu. Rani balsas skambėjo ilgesingai... Raminkis, įsakė jis sau, atsipalaiduok. Ji - ne Zedas, kuris tučtuojau užjustų kad ir menkiausia džiaugsmo kibirkštėlę ir jau tada kvostų tol, kol išsiaiškintų, iš kokio šaltinio šioji ištryško. Tai juk Rani.

- Lorasas U-Elenas, - ištarė jis. - Grįšiu, kai tik galėsiu.

- Neužmiršk komendanto valandos, - perspėjo moteris.

Prakeikimas! - mintyse išsiplūdo Deinas. Jam buvo visiškai išrūkę iš galvos, kad, praėjus valandai po saulėlydžio, vergai vieni nebegali rodytis Abanato gatvėse.

Nesvarbu, pagalvojo jis. Juk galiu vėl nueiti ten rytoj ir poryt, ir užporyt - galiu lankytis ten kasdien - tol, kol ją surasiu.

- Ačiū, Rani-ka, - tarė jis ir išskubėjo iš kambario.

Koridorius buvo skaisčiai nutviekstas saulės,

lipdamas laiptais žemyn Deinas net prisimerkė. Amri, įsitaisiusi valgomojo nišoje, pastebėjo vyruką ir sviedė jo link supratingą žvilgsnį.

Buvo šiek tiek po vidudienio; Deinas nutarė, kad Koriosas tikriausiai miega. Jis nuėjo pas Amri.

- Kačiuk, galiu grįžti vėlai, - pasakė. - Išeinu su užduotimi.

Ji linktelėjo.

- Binkis irgi kažkur išėjęs. - Staiga pašokusi Amri pripuolė prie jo ir uždėjo delną jam ant rankos. Skaidrios mėlynos mergaitės akys žvelgė labai nuoširdžiai. - Deina, žinok, Binkis tavęs nemėgsta.

- Iš kur tu žinai? - paklausė jis.

Mergaičiukė gūžtelėjo pečiais.

- Žinau, ir tiek.

Jis nesiėmė mygti.

- Ačiū, kačiuk. Prisiminsiu.

Jis nuėjo prie laukujų durų, paskutinę akimirką prisiminė nusikabinti nuo kablo saulės akinus. Deinas išėjo į lauką. Oras mirgėjo nuo karščio. Deinas lėtai lipo laiptais jausdamas, kaip kaitri saulės šviesa lyg apsiaustas apgobia jo pečius ir nugarą.

Įkūrėjų Lankoje čiurleno fontanai. Deinas va-

landėlę stabtelėjo ant laiptų ir užsižiūrėjo į trykštantį vandenį. Ir staiga pastebėjo Binkį - šis perėjo gatvę ir pasuko namų link. Deinas žvilgsniu pasekė jo judėjimo trajektoriją... Ties gatvės kampu jo žvilgsnis užkliudė juodai apsirergusį pavidalą, kuris sparčiu žingsniu drožė vakarų pusėn. Deinas dar spėjo pagalvoti: netgi turistai turėtų susigaudyti, kad Abanate vilkėti juodai tikrai neverta... ir čia pat prisiminė, kas gali bet kur ir bet kada nešioti juodus drabužius. Binkis atėjo jam priešais ir jau norėjo prasilenkti; Deinas ištiesė ranką ir sugniaužė mėlynų Binkio marškinių krūtinę.

- Kas tai buvo? - paklausė.

Sekretorius atrėžė:

- Velniai parautų, o kas tau darbo?

Jis pabandė išsilaisvinti; Deinas tik dar stipriau sugniaužė sekretoriaus marškinius.

- Juk tai hipererdvės faras, - pasakė. - Apie ką tu šnekučiuojies su hipererdvės farais?

Sekretorius nutvilkė jį žvilgsniu.

- Neturi jokios teisės manęs kamantinėti, - atkirto. - Paleisk.

Deinas nepaleido.

- Noriu žinoti, - tarė.

- Tu tikras kvailys, - sviedė Binkis. Jo balse

aiškiai buvo justi panieka. - Man rodos, tau tai patinka - vergauti.

Deinas vos susilaikė jam nesmogęs.

- Koks nelabasis verčia tave taip manyti?

Binkis prunkštelėjo.

- Juk pakankamai maloniai leidi dieneles.

Deinas išraudo.

- Kažin ar galiu atsisakyti, - bandė gintis jis.

- Kodėl turėtum negalėti? - nusišaipė Binkis.

- Ji tavęs neišprievertaus. Ji - ne Zedas.

- Gal malonėtum nerėkauti! - sušnypštė Deinas. Binkiui toli gražu nebuvo būdinga šitaip nesirinkti žodžių. Jis paleido Binkio marškinius ir nuleido ranką. - Pastaruoju metu elgiesi labai jau keistai, - pridūrė. - Amri tai pastebėjo - nežinau, kodėl nepastebėjo Rani.

- Ogi todėl, kad jai galvoj tik viena: kaip įsitempti į lovą tave, - atkirto sekretorius. - Aš jau verčiau sugulčiau su keritu. - Jis vėl pa-bandė prasibrauti pro Deina.

- Palūkėk, - Deinas sučiupo jį už rankos. - Aš vis vien norėčiau sužinoti, apie ką tu kuždiesi su hipererdvės policininkais.

Binkis nužvelgė jį nuo galvos iki kojų.

- Tu tikriausiai neišgirdai, - pareiškė, - kai sakiau, kad neketinu tau šito sakyti. Kaip tu

manai, ką aš darau? Bandau išsipirkti bilietą ištrūkti iš čia. Lygiai taip pat, kaip ir tu.

Deinas nutylėjo. Binkis, savaime aišku, sakė tiesą. Deino pirštai atsileido.

- Man visiškai nepatinka būti vergu, - tyliai ištarė jis.

- Jei taip, tuomet turėjai pastebėti, - pasakė Binkis, - kad vienintelis asmuo šiame sektoriuje, bandantis kovoti su vergovine sistema, yra buvęs hipererdvės policininkas Maiklas A-Rae.

Deinas susiraukė.

- Aš nepratęs laikyti hipererdvės policininkų sąjungininkais, - pasakė.

Binkis tik akis išsprogino.

- Dievulėliau... - pratarė. - Juk tu - tikras mažvaikis. Tu... a, tiesa, visai užmiršau. Kiek laiko vergauji? Šiek tiek mažiau nei mėnesį, tiesa? Tad štai pamėgink išbūti vergu metus, Deina. Pamėgink ketverius metus. Palūkėk, kol Rani įgris tavo kūnas arba kol Zedas suuos, kad judu buvote meilužiai. Tai, ką jis su tavimi padarė, tu nustūmei į patį giliausią sąmonės kamputį - žinau, kitaip negalėjai, bet neužmiršk, jog tai gali atsitikti dar kartą. Ir tavo mylimoji Rani anaip tol nepuls gelbėti tavęs iš jo nagų, nes jis reikalingas jai kur kas

labiau nei tu. Koks tavo vergystės sutarties terminas?

Deinas nurijo seilę.

- Dešimt metų.

Binkis paklausė:

- O kiek bus tau po dešimties metų?

- Trisdešimt ketveri.

- Štai ir pagalvok apie tai. O jau paskui bandyk aiškinti, kad tai aš keistai elgiuosi.

Binkis užkopė laiptais aukštyn. Deinas dar išgirdo, kaip trinktelėjo uždaromos durys.

Vyrukas lėtai nulipo iki laiptų apačios. Žvaigždės, pagalvojo, o juk Binkio tiesa... Susiraukęs jis spirtelėjo akmenėlį. Jautėsi baisiai sugėdintas. Še tai tau - juk jis gina sistemą, kurios auka pats ir tapo! Bet ši sistema funkcionuoja teisėtai, galvojo jis, be to, argi jį galima kaltinti už tai, kad išgelbėjo Rani Jago gyvybę? Deinas patimpčiojo kairiąją rankovę. Marškiniai, kuriuos jis vilkėjo, buvo Rani - rankovės siekė riešus, puikiai paslėpdamos vergo įdagą. Ji siūlė jam apsilikti Zedo marškinius, bet jis atsisakė. Jeigu vergija bus panaikinta, svarstė jis, kažkuo teks ją pakeisti, o sukišti į kalėjimus žmonės kažin ar jausis geriau... Deinas susimąstė, kaip jaustųsi tūnodamas vienu-

tėje ar kur ten apgyvendina kalinius. O kas, jei vietoj vergijos bus įteisinta kokia nors dar baisesnė bausmių sistema, tarkime, katorginiai darbai ar smegenų plovimas?..

Tačiau vergija juk - savaime priverstinis darbas, o nuolatinis nuodijimas dorazinu prilygsta laikinam smegenų praplovimui. Argumentai už ir prieš nenutrūkstamu ratu sukosi Deino galvoje. Staiga priešais jį išniro kažkoks žmogysta.

- Atleiskite, pilieti, gal pasakytumėte savo nuomonę apie referendumą?

Tai buvo kažkoks VIN žurnaliūga, atliekantis visuomenės apklausą. Žmogėnas pristvėrė jį meistriškai: kamera jau buvo nutaikyta į jį, mikrofonas pakištas po nosimi.

- Kuo jūs vardu, pilieti? - mygo jis.

- Atsiknisk, - sviedė jam Deinas. Žmogus atsiduso ir nusigrėžė. Deinas pastebėjo, kad slenkančiose šaligatvio juostose tokių žurnaliūgų knibždėte knibžda. Jis praėjo laikraščių kioską; pastebėjo kažkokią moterį su veidrodiniais saulės akiniais, avinčią sandalais - ir daugiau neprisidengusią nė siūleliu - ji per ausines klausėsi žinių. Po Deino koja sušnarėjo laikraštis. Jo antraštė didelėmis raidėmis bylo-

jo: "PETICIJOS ĮTEIKĖJAI TVIRTINA SURINKĘ 40 000 PARAŠŲ PER TRIS DIENAS."

VIN žurnaliūga jau suskubo prisikabinti prie moters, kuri neatsisakė su juo kalbėtis. Ji vilkėjo gelsvą aptono suknelę, kuri plazdėjo aplink ją tarsi debesis - ne pilietė, pagalvojo Deinas, turistė. Jis sulėtino žingsnį, stengdamasis išgirsti, ką moteris pasakys. Ji vylėsi, kad referendumas patirs nesėkmę; tiesa, kadangi pati buvo iš Kardinalio sektoriaus, visa tai jos per daug nė nedomino, bet, jos manymu, Čabado metodai bausti nusikaltėlius nebuvo tokie jau siaubingi. Jos pačios gimtojoje planetoje, Kinijoje II, nusikaltėlių rehabilitacija kitąsyk užtrukdavo daugybę metų, be to, kaip tik dėl vergovinės sistemos Čabadas ir esąs toks įdomus, toks skirtingas nei kiti pasauliai, dėl to šitaip traukia čia apsilankyti!

- Ar jūs pati norėtumėte turėti vergų? - paklausė VIN žurnaliūga.

Turistė lyg ir sunerimo.

- Na... nežinau.

- Ar ką nors žinote apie priklausomybę nuo dorazino?

Ji atšlijo staiga susidrovėjusi.

- O, ne. Ne.

Deinas nelinksmai vyptelėjo - reikėjo juoktis, kitaip būtų apsipylęs ašaromis. Moteriškės samprotavimai pasirodė iki skausmo pažįstami. Sustojęs prie žemėlapiro, Deinas susirado artimiausią slenkančią šaligatvio juostą, gabenančią į šiaurę. Staiga širdyje suspurdo akinantis džiaugsmas. Atsargiai, tarė sau Deinas. Tiesa, jis turėjo kreditinį diską kišenėje ir laisvai galėjo vaikštinėti gatvėmis, kur panorėjęs, bet toli gražu nebuvo laisvas.

Artėjant prie hiperių rajono, pirmiausia jo dėmesį patraukė garsas. Siaurutėje gatvelėje už sandariai uždarytų durų kažkas dunkėjo. Įkyrus tratėjimas, primenantis krušos barbenimą į sušalusią žemę, nubloškė jo vaizduotę į tuos laikus, kai jis sukiojosi "Liateroje", Nekse.

Pasisaugok. Būk labai atsargus.

Pro vienas duris žiovaudamas išėjo kažkoks vyriškis. Jo veidas buvo išsterliotas blizgučiais, o ėjo jis, kaip ir visi hiperiai, grakščiai spyruokliuodamas - iš karto buvo matyti, kad jam į pačius kaulus įaugęs suvokimas, jog gravitacija - tik vietinės reikšmės reiškinys.

Kone apsimetęs nematomu, Deinas nusekė paskui jį....